

GEORGE ANDRONIC

TATĂL MEU
ÎMI CUNOȘTEA
VOCEA

Memoriile unui profesor
surd și ghid pentru părinții
copiilor surzi

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

Recunoștințe

Această carte s-a născut din multe mâini, inimi și momente, împletite în forma unei vieți care a refuzat să fie redusă la tăcere.

Pentru doamna **Rodica Oproiu** – răbdarea dumneavoastră a fost un sanctuar. Credința dumneavoastră, o lumină. Nu m-ați învățat doar, m-ați învățat să cred. În mine însumi. În posibilități. În ziua de mâine. Vă mulțumesc pentru că mi-ați oferit instrumentele pe care limba română nu mi le-ar fi putut oferi niciodată.

Pentru familia mea, a cărei iubire a fost imperfectă, dar reală. Ne-am poticnit prin întuneric și neînțelegeri, dar ați oferit ceea ce ați știut să oferiți. Și, uneori, asta a fost suficient.

Mentorilor, colegilor și prietenilor mei din comunitatea surzilor – mi-ați arătat că identitatea nu este un compromis. Este o constelație. Fiecare semn, o stea. Fiecare experiență comună, o legătură. Mi-ați oferit mândrie, limbă și apartenență.

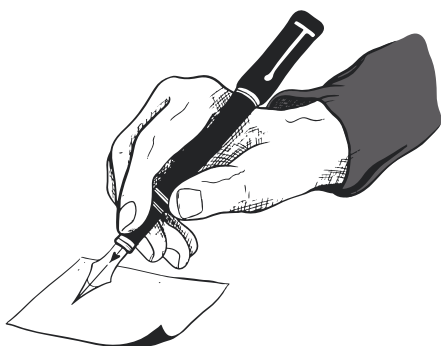
Și studenților mei – voi sunteți oglinda mea, amintirea mea și moștenirea mea. Voi păstrați această muncă vie.

George Andronic

Ianuarie, 2026

LEBRIS

We know
books

TATĂL MEU ÎMI CUNOȘTEA VOCEA

Memoriile unui profesor
surd și ghid pentru părinții
copiilor surzi

GEORGE ANDRONIC

ANII DE ÎNCEPUT

Nu m-am născut în tăcere.

Primul meu an de viață a răsunat de sunetele familiare ale unui copil care aude: râsete, cântece de leagăn, murmurul vocilor din jurul meu. Dar, la vârsta de un an, totul s-a schimbat. Un val implacabil de infecții s-a abătut asupra corpului meu, trăgând după el o febră atât de mare, încât a încetșosat limitele realității. Într-o ceață de panică și urgență, am fost dus în luminozitatea fluorescentă a secției de urgență. Mi s-au administrat injecții puternice, prea puternice, de fapt. M-au tras înapoi de la marginea morții, dar, făcând asta, au lăsat o tăcere care avea să modeleze tot ce a urmat.

Devenisem surd.

Când i s-a spus tatălui meu, el nu s-a retras în disperare, deși îmi imaginez că disperarea era acolo, umbrind fiecare respirație. A răspuns cu acțiune, feroce și imediată. A căutat răspunsuri cu hotărârea tăcută a unui om care a refuzat să-și piardă fiul de două ori: o dată din cauza bolii și o dată din cauza tăcerii. A vorbit cu profesioniști, a citit, a pus întrebări și a căutat o cale într-o lume necunoscută.

*Fotografie din copilărie, în timpul unei ședințe
de terapie auditiv-verbală și ascultare.*

M-a înscris mai întâi la o grădiniță obișnuită din Constanța, orașul în care mă născusem, sperând că rutina unei copilării obișnuite mă va ajuta să cresc. Dar tăcerea dintre mine și ceilalți creștea cu fiecare zi care trecea. Eu nu vorbeam. Ei nu înțelegeau. Profesorii se mișcau în jurul meu ca niște corăbii plutind la suprafața unor ape adânci și ilizibile. Am devenit tăcut, retras. Invizibil.

Așa că tatăl meu a ales ceva de neconceput: să mă trimită, un copil încă destul de mic încât să aibă nevoie de lumini de noapte și de mângâieri, la o gră-

diniță specializată pentru surzi din Cluj, la sute de kilometri distanță. M-am imbarcat acolo singur. Despărțirea ne-a sfâșiat pe toți. Mi-a fost dor de familia mea cu o durere prea mare pentru cuvinte. Iar ei, care priveau de departe, au văzut această durere oglindită în postura mea, în ochii mei, în tăcerile mele.

*Alături de tatăl meu, într-un moment
de tandrețe și apropiere.*

Apoi, dragostea a făcut ceva radical.

S-au mutat. Întreaga mea familie, tatăl meu, mama mea, fratele meu, și-a dezrădăcinat viața și a venit la Cluj pentru a fi cu mine. A fost mai mult decât o relocare. A fost o declarație: „*Nu te lăsăm să treci prin asta singur.*”

Când m-au adus acasă, am rămas dezorientat. Apartamentul era necunoscut. Aerul era diferit. Îmi pierdusem orientarea. „Unde este Marea Neagră?”, m-am întrebat. „Unde sunt plajele, soarele, lumea pe care o știam?” În locul lor erau tramvaie, autobuze, blocuri înalte și un oraș care mirosea a piatră rece și a necunoscut. Dar, în acest peisaj străin, un lucru a rămas constant: familia mea.

*Cu tatăl meu și cu mine pe un cal,
într-un moment de neuitat.*

Mama mea, deși învârtea mereu farfurii acasă, își făcea timp pentru mine. Îl înlocuia pe tata când era

la muncă, mă ajuta cu temele de la școală și mă liniștea când nu reușeam să comunic. Căldura ei nu era puternică, era stabilă, neclintită și profund prezentă.

Fotografie cu mama, fratele meu mai mare și cu mine.

Iar fratele meu, Gilius, cu cinci ani mai mare, infinit mai înțelept în ochii mei, a fost primul meu prieten și cel mai aprig protector. Mi-a făcut loc în lumea lui, prezentându-mă prietenilor săi, îndrumându-i să vorbească clar pentru ca eu să pot încerca să îi urmăresc. Unul dintre ei avea un frate mai mic de vârsta mea.

Am devenit apropiați. M-am simțit mai puțin singur.

M-a dus la cinema cu prietenii lui. Nu m-a exclus niciodată. Când matematica și fizica mă încurcau, stătea cu mine răbdător, strălucitor și bun. Nu i-am

spus suficient de des, dar l-am văzut. Și i-am fost recunoscător.

Deși acum frecventam grădinița de surzi din Cluj, ca elev de zi, și eram din nou înconjurat de familie, tatăl meu a început să se îngrijoreze. Mă urmărea cu atenție. Vorbirea mea nu se îmbunătățea. Grădinița includea limba semnelor, ceea ce îmi oferea acces la comunicare, dar nu era ceea ce își imaginase el. Sperase că voi învăța să vorbesc și să citesc pe buze. Această speranță nu a fost îndeplinită.

Așa că, încă o dată, a schimbat cursul. M-a înscris la o școală primară obișnuită.

Am intrat în prima mea zi convins că ceilalți copii vor comunica în limba semnelor. Mă obișnuisem cu asta. Dar nu au făcut-o. Tăcerea a revenit, de data aceasta cu confuzie suprapusă peste singurătate. Nimeni nu folosea limba semnelor. Nu-i puteam înțelege. Ei nu mă puteau înțelege pe mine.

Dar ceva era diferit aici.

Profesoara mea, doamna Holosi, nu a văzut tăcerea mea ca pe o absență. S-a apropiat de mine cu bunătate, răbdare și un refuz de a renunța. Iar colegii mei, deși nu aveam o limbă comună, m-au invitat la joacă. Am fost primit în jocuri pe care nu le puteam înțelege pe deplin, dar gestul a contat. M-a ținut pe linia de plutire.

Totuși, bariera a rămas. Comunicarea era, cel mult, ineficientă.

Din nou, tatăl meu a căutat soluții. A găsit doi terapeuți de vorbire și limbaj. Am început ședințele.

Dar progresele au fost minime. Tatăl meu, care nu m-a blamat niciodată, a devenit frustrat de proces. Știa că pot face mai mult. Aveam nevoie doar de cineva care să creadă și el asta.

Apoi a apărut un nume: doamna Rodica Oproiu.

Era renumită pentru că lucra cu copiii surzi, pentru că obținea rezultate acolo unde alții nu puteau. Tatăl meu a contactat-o. Ea m-a ascultat. Și a fost de acord să mă întâlnească. Eram în clasa a patra.

Din prima clipă, am știut: ea era diferită.

Nu se grăbea. Nu mă împingea. Mi-a făcut loc, cu blândețe, cu consecvență. Ne întâlneam de trei ori pe săptămână după școală. A început chiar de la început: alfabetul. Încet, m-a învățat cum să formez sunete. A adus căști vechi și un dispozitiv ciudat, cu becuri portocalii care dansau ca răspuns la vocea mea. Când vorbeam mai tare, luminile săreau. M-am jucat cu volumul, încercând să le fac să sară. Am râs când au făcut-o. A fost magic. A fost știință. Era un fel de muzică pe care o puteam vedea.

Ea folosea și metode vizuale. Mi-a arătat cum să îi privesc buzele, cum să simt vibrația vocii ei cu mâinile pe obraji și gâtul ei. Puțin câte puțin, am imitat-o. Am simțit sunetul. L-am văzut. L-am învățat prin senzații, nu prin auz.

După șase luni, puteam spune cuvinte precum „mulțumesc”. Unele foneme românești, ț, ce, g, z, erau încă evazive. Nu le puteam distinge după ureche, așa că am memorat cum se simt, cum arată pe buze. A durat mai mult de un an.

Am lucrat la citirea pe buze. Ea spunea un cuvânt; eu ghiceam. Când nimeream, ochii i se luminau.

Acea privire, acea afirmație, m-a făcut să continui.

Ședințele ei erau riguroase, dar tandre. Cereau efort, dar nu mă secau niciodată. Și, pe măsură ce am progresat, am observat ceva: nu vorbeam doar mai bine, ci mă conectam mai mult. Doamna Holosi a văzut asta. Colegii mei de clasă au văzut și ei. S-au apropiat de mine. M-au încurajat. Încrederea mea a crescut.

Acei primi ani, deși adesea plini de lupte, au fost fundamentul a tot.

Căutarea neobosită a soluțiilor de către tatăl meu, grija liniștită a mamei mele, prezența neclintită a fratelui meu, compasiunea profesoarei mele și strălucirea terapeutului meu, fiecare mi-a oferit o parte din ceea ce aveam nevoie pentru a-mi construi vocea.

Nu doar sunetele ei. Ci puterea ei.

Scopul ei. Locul ei.